

Избраникът на Бегбеде

Орелиен Гузо

Литий

Гласът на поколението Z

ОРЕЛИЕН ГУГО

ЛИТИЙ

СЪБОТА (ТЯ)

Представете си едно задушно място, където хората биха изпитвали удоволствие да се тъпчат, където е прието да се създават временни връзки във възможно най-непоносима атмосфера. Това място съществува и има име: пушалня на нощен бар. Тя влиза там с уверената крачка на алкохолик в стихията си. Две нежни докосвания по ръката, три „Имаш ли огънче?“ и трийсет секунди без въздух по-късно тя едва достига до единствения снабден с кислород участък в тези петнайсет квадратни метра концентриран рак.

Тя... Рожба на потребителското общество и на социалните мрежи. Възраст: 23 години. Ръст: 1,72 м. Тегло: 51 кг. Приятели във Фейсбук: 627. Майка: ръководен персонал. Баща: неизвестен. Собствено име: без значение.

В залата шоуто е към края си. Пичът пуска „Sky and Sand“.¹ Тя се усмихва. Тук е по-скоро пот и пепел. Хората се сменят под вентилационния отвор така, сякаш са осъдени никога повече да не видят външния свят. Ако погледнеш трезво, гледката е нещо средно между реклама срещу тютюнопушенето и научнофантастичен филм за опасностите от пренаселеността. Тя се отправя към изхода. Въздухът е влажен. Диан продължава с наквасеното си с арогантност и водка самобичуване, но тя не я слуша. Защото самата Диан не се слуша. В противен случай несъмнено щеше да замълчи или да смени чашата водка с бутилка газирана вода.

На нейната възраст има избор. Досега тя отказва да мисли за това. *Ще видим*. Това не е само непретенциозен лозунг, а мисловна нагласа, един от принципите, който би било прекалено мъчително да се поставя отново под въпрос. Като гласуване за някоя политическа партия или добре усвоен учтив израз. *Ще видим*. Лекотата издигната във философия. Иначе казано, да не правиш нищо с надеждата, че времето, другите или някоя абстрактна сила, която можеш да назовеш по избор Бог или случайност, ще го направи вместо теб. Но тя не вярва в случайността. В Господ също, въпреки. *Ще видим* означава също да се откажеш от класическата траектория, където всичко се съобразява с издигането в обществото и с успеха на потомството. Заплата, превърнала се в наем, любов, превърнала се в семейство, да си момиче – да станеш жена, да си бременна – да станеш майка, баба, ако трябва... От „аз съм“, да минеш на „ние сме“, да свършиш като „те са“, като истинската хармония на живота, който ще ти се стори кратък, колкото и да е продължил. Тя, тя презира тази схема. Твърдо настроена да отрича, успокоена от страха

¹ „Небе и пясък“ на немския продуцент на електронна музика Пол Каркберен. – Б. пр.

си от баналността, тя твърди, че струва повече от цялата тази средна класа, която мисли само как да опази удобството, сред което е израснала. Това вероятно е лъжа, но какво значение има, няма проблем. Когато човек говори за себе си, истината е само една успешно продадена лъжа.

Отношенията ѝ с мъжете приличат на начина ѝ на хранене: обича хубавите неща, но я мързи да отдели време за тях. Поради това яде сандвичи в „Макдоналдс“, суши, пици. Поради това има планове за чукане, мечти, по някоя и друга полово инфекция. За нея любовта означава просто да станеш достатъчно нужен на някой човек, за да можеш да преминеш към следващия. Да оставиш неизразимо болезнена следа там, където другият ще остави само едно забравено име в дългия списък. Тя успява. Тя живее от това. Емоционална булимия, която тя определя като очевидно следствие от това, че ѝ липсва самоувереност. Сигурно е по-лесно така. Да ти липсва самоувереност. Това с други думи е съвременното обяснение на всички човешки пороци. Независимо дали сте ревнив, тъжен, зъл, извратен, склонен към депресия, високомерен, подъл, избухлив, лицемерен, мързелив, не търсете повече! Това несъмнено е проява на липсата на самоувереност... Глупости. И тя се отличава само защото всъщност дълбоко в себе си знае, че това обяснение е само едно банално извинение. Всички начини са добри, за да удовлетвориш потребността си от признателност. Жадна е да съществува, но го възприема като пламенно желание за живот. Нюансите са толкова, колкото и противоречията. Колкото повече ти се иска да живееш, толкова повече се сливаш с масата. Тя, тя се слива с масата, за да развива по-добре своята различност. Претенциозна, но прозорлива, тя взима думата само когато е сигурна, че е на преден план. В противен случай мълчи, наблюдава, слуша. На купоните, на които всички говорят, тя се отличава от другите по това. Че поне се отличава.

В момента няма вече сили да слуша когото и да било. „В момента“ е 5 и 43. С цигара в устата, с обувки в ръката върви по булевард „Поасониер“ с необоснованата надежда да забележи някое празно такси.

– Excuse me! Where can we find a cab in here?!²

Тя посочва в обратната посока с престорено приветлива усмивка. В Ню Йорк или в Лондон карането на такси е второкачествена работа за първо поколение имигранти. Тук е занаят. Таксиджиите имат права, изисквания, претенции. Да срещнеш свободно такси през уикенда след 4 часа сутринта е сравнимо с това да ти се яви Господ.

Мъжът я оглежда недоверчиво. Той носи кръгли очила и говори като член на изпитна комисия:

- Струва ми се, че сте пили...
- ...
- Пили ли сте?
- Да, малко. Мога ли да се кача?
- Но изглеждате, сякаш сте пили много...

² – Извинете! Къде можем да намерим такси тук!? – Б. пр.

– Така значи?

– Да кажем, че сте боса, доста гола и отгоре на всичко...

– Точно. Мога ли да се кача?

– Хъм...

– ...

– Къде отивате?

– В 17 район.

– А. Съжалявам. Това не ми е по път.

– Невероятно. Когато ме изнасят зад ъгъла на някоя тъмна улица, ще мога поне да разкажа нещо смешно на ченгетата: „Ами, исках да взема такси, но представете си, не му беше по път!“

Докато прозорецът се затваря като неотвратима присъда, тя повече настоява, отколкото ругае. Диалогът сякаш прекъсва, но противно на всички очаквания, една от вратите се открява, когато колата се изравнява с червения светофар. Тя се качва, казва просто: „Благодаря“ с доволна въздишка, после дава адреса си със станал отново безизразен глас.

6 и 34. Тя пуска фурната, разгримира се, свива си джойнт, който няма да изпуши, заспива най-накрая пряко волята си, седнала в ъгъла на неоправеното легло. Съмва се. Неделя сутрин.